

lider af Mangler. Vi kunne nu næsten slet ikke komme med vore Vidner, de kunne ikke blive afhørte, og vi kunne ikke blive færdige, fordi der ikke er Tid til at afhøre dem, og i 9 af 10 Tilfælde skal en Proces dog alligevel undergaa en Behandling gennem Vidneførsel. Jeg savner da en Bestemmelse i § 2 om, at det udtrykkelig er Meningen at fremme Vidneførselen. Der aabnes ganske vist en Udvej derfor ved, at man faar flere Assessorer ledige paa Torvet og derved kan sætte dem hen i Vidnekamrene, men der staaer ikke noget derom. Jeg savner en Bestemmelse om, at saadant noget som Anstandsprocedure kan henvises til Behandling omme i et Hjørne af den store Sal af en enkelt Assessor og der afgøres med fuld lovlig Ret, saa, at Kendelser i Anstandsprocedurer kunne blive afsagte noget hurtigere. Saa-dan som det nu er, har jeg før haft Anledning til at sige, at den Mand, som vil protestere mod en ganske urimelig Anstand, volder sin Sag og sin egen Mandant en ganske ufornoden Opsættelse, idet Retten under ingen Omstændigheder er under 4 Uger om at afsige en saadan Kendelse, som Sø- og Handelsretten vilde være, lad os sige, 4—5 Minutter om at formulere og afsige.

Men hvad angaar de mange Retsdage om Ugen og den Myndighed, der i § 2, første Stykke, gives Justitarius efter Forhandling med Retten eller Justitssekretæren efter nærmere Anordning af Justitarius til at fastsætte Dag og Tid, da Sagerne falde i Rette, da synes jeg ikke rigtigt, det kan lade sig gøre. De ville rimeligvis i Retten ordne Sagerne efter visse Rubra, efter visse indre Egenskaber, de ville maaske ordne Sagerne efter deres Størrelse, ordne dem efter, hvad der er Gældssager, eller hvad der er Sager om Arbejdes Udførelse, kort sagt de ville finde nogle Skemaer at ordne Sagerne efter. Men naar jeg nu har en Sag, der hæster, og jeg efter Loven har Pligt til at give 8 Dages Stævningsvarsel, og jeg møder med Stævningen om Lørdagen, saa Sagen kan falde i Rette Mandag 8 Dage efter, saa finder jeg, at det vilde være altfor stor Myndighed at give Rettens Justitarius, hvis han kunde sige: Den Sag skal ikke falde i Rette paa Mandag 8 Dage, men først paa Torsdag 8 Dage; thi netop det mellemliggende Tidsrum kunde være skæbnesvangert for min Sag, uden at Justitssekretæren, naar han udtager Stævningen, har nogen som helst Adgang til at se det. Det er et Punkt, synes jeg, som vi ikke

uden videre kunne godkende i Tinget, uden at vi have haft Lejlighed til at drøfte det. Jeg havde tænkt at forbeholde mig Ret til at stille Ændringsforslag til anden Behandling, hvad jeg i og for sig ikke behøver at forbeholde mig Ret til, men jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister og til det ledende Parti her i Salen, om vi ikke maa faa nedsat et Udvalg, der kun behøvede at sidde nogle faa Dage — fra min Side skal Sagen ikke blive forsinket —, hvor vi sammen med Justitsministeren, eventuelt efter Konference med Retternes Formænd, ville være i Stand til at bringe den bedst mulige Ordning til Veje ved denne midlertige Lov. Min gode Hjælp tilsiger jeg paa Forhaand. Og hvad det angaar, at Loven kan komme til at træde i Kraft i en Fart, vil jeg gøre opmærksom paa, at Overretten i København har omtrent samme Ferie som Rigsdagen, saa selv om det først bliver færdigt lige efter Rigsdagsferien, er der ikke nogen større Ulykke deri. Bedre er det, at vi lave Loven saaledes, at alle kunne være tilfredse med den, end at den skal være Genstand for Misfornøjelse. Disse Ord maa ikke af andre opfattes som et Tegn paa, at jeg er misfornøjet med Loven, men kun som Tegn paa, at jeg ønsker at faa den saa god og fyldig, som vi ere i Stand til.

Ellinger: Ogsaa jeg kan slutte mig til de anbefalende Udtalelser, som ere faldne fra de 3 Talere, der nylig have haft Ordet om det foreliggende Lovforslag. Jeg anser ikke Bestemmelsen i § 1 om, at 3 af Rettens Dommere kunne komme til at deltage i de enkelte Retssagers Paa-kendelse, for at medføre nogen som helst Mangel eller Ulempe. I saa Henseende kan jeg slutte mig til de Udtalelser, som tidligere ere faldne her i Salen fra det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer). Men naar den første ærede Taler (Effer-søe) sagde, at det var naturligt, at man vedtog dette Lovforslag for derved at danne den naturlige Overgang til den Retsordning, vi ville faa, naar Retsplejeloven bliver gennemført, vil jeg dog dertil sige, at jeg for mit Vedkommende ønsker ikke Retsplejeloven gennemført. Det er tidligere fra vor Side her i Salen udtalt, at vi finde det ikke naturligt at lade, som om man overhovedet ingen Retsordning havde haft før, og lave noget helt nyt, men at det eneste naturlige var, at man ved stykkevis Reform gik til Forbedring af den Retspleje, vi nu have, stykkevis Reform